

Alvklíngan

Mörkrets ring · Första boken

Nick Perumov

ALVKLINGAN

Översättning Alan Asaid

COLT SO MMX

© Nick Perumov 1993
© Ersatz, Stockholm 2010

Alvklingan

Andra tryckningen

Originalets titel Кольцо тьмы. Эльфийский клинок

Översättning från ryska Alan Asaid

Redaktörer Anna Bengtsson & Joakim Sundström

Språkkonsult Beregond, Anders Stenström

Korrekturläsning Wera Minth

Omslag Håkan Liljemärker

Grafisk form & sättning Ola Wallin

Tryck Spindulys, Litauen 2011

ISBN 978-91-86437-17-6

Coltso är ett imprint till Ersatz

www.coltso.se

www.ersatz.se

MÖRKRETS RING

FÖRSTA BOKEN: *Alvklingan*

ANDRA BOKEN: *Den svarta lansens* (utk. 2012)

TREDJE BOKEN: *Adamanten av Henna* (utk. 2013)

SVÄRDENS VÄKTARE

Diamantsvärdet och Träsvärdet 1 (2006)

Diamantsvärdet och Träsvärdet 2 (2007)

Nekromantikerns födelse (2008)

Nekromantikerns irrfärder (2008)

Nekromantikerns flykt (2009)

Nekromantikerns ensamhet 1 (2010)

Nekromantikerns ensamhet 2 (2011)

Darra väster, darra öster:
Kraften, kraften i handen.
Nio stjärnor i en blomma,
en blå blomma på klingan.

Första delen.

Första kapitlet.
Hobbizen och dvärgen

DET TÄTA molntäcket skingrades oväntat framemot kvällen. Solens blodröda skiva vilade som på ett fjäderbolster ovan de lätta, luftiga molnen vid horisonten. Blå bergens spetsiga, svarta toppar avtecknade sig skarpt mot det purpurfärgade himlavalvet. Nu hade den korta stund inträtt då dagen ännu inte övergått i skymning och tingens konturer omgavs av ett oförklarligt och gåtfullt sken. Till och med tupparnas aftongalande hade en mjukare, skirare klang.

En silverdimma hade lagt sig över de nyslagna fälten. Den hade kommit krypande ur sänkor och raviner, svämmat över landskapet och förvandlat ensliga hundraåriga ekar till mörka öar i ett vit-skimrande vålnadshav. I de spridda mangårdarna släcktes lyktorna i fönstren en efter en – gårdsfolken gick till vila. En berguv hoade, skuggan av en nattskärra pilade förbi. På bron över Brännevin låstes portarna. Längre söderut, i Bockrike, hasade sig en väktarhobbit med båge och dignande koger upp till sin postering i det höga vaktornet på Brännstaholm. Han rättade till signalhornet i bältet och började vandra fram och tillbaka över de breda golvplankorna i vaktornet, som omgärdades av höga bröstvärn med skottgluggar. Några mil österut reste sig hotfullt Gamla skogens massiva, mörka vägg, som sträckte sig långt åt söder och öster. Den vakthavande hobbiten svepte in sig i yllemanteln, lutade sig över värnet och skådade mot det fjärran som oavlatligt svann i den tätande skymningen. Bakom skogens närmaste trädrader kunde man ännu ana avglansen från Bålggläntan, men också den sänktes snart i mörker och himlen översållades av myriader klara höststjärnor.

Plötsligt hördes mjuka steg nedifrån gårdsplanen och väktarhobbiten i vaktornet vände sig om. En figur som var ovanligt kortvuxen, även för att vara en hobbit, hade skyndat in genom en sidoport. Den kortvuxne gläntade på stalldörren och slank kvickt in i öppningen. Ett ögonblick senare ledde han ut en ponny, hoppade upp i sadeln och red i sakta skritt bort mot vägen som ledde norrut. Snart hade han slukats av dimman.

»Ser man på, nu skall den dåren ut och rida i natten igen!« Väktaren flinade till och spottade. »Sagorna måste ha stigit honom åt huvudet. Så går det om man förläser sig på Röda boken, skylldig själv... Är det måhända store Meriadocs bragder som inte ger någon ro? Så många år som har förflutit sedan dess – tre århundraden, säkert... Gamle Bilbo, och hans brorson Frodo, som gav sig i väg över Skiljande haven... Vad blev det av dem? Även alverna gav sig av, sägs det, och dvärgarna bara försvann någonstans... Och när människor möter oss går de ur vägen... Ja, undrar varför han inte får någon ro?«

Väktarens tankar malde på utan brådska, snarast lojt, som om han för länge sedan hade gjort sitt i tjänsten. En tjänst som i sig var en segsliten relik från gamla tider...

Ponnyn travade fram längs den gamla, välkända vägen. Fast var den verkligen det, välkänd? Nattens mäktiga hand hade suddat ut dagens färger och förlänat alla föremål och levande väsen nya anleten. Från båda sidorna sträckte sig knotiga grenar rovlustet efter ryttaren – likt kloförsedda tassar försökte de gripa hans skuldra och slita honom ur sadeln... Plötsligt reste sig en buske framför honom, öppnade sin famn och sköt ut sina grenar – likt en skugga som dyker upp ur grönskans djup med en lykta i sin okroppsliga hand och kräver en lösen. Här gällde det att kunna försvara sig. I hobbitens bälte hängde den gondorianska klingan – en gång buren av självaste Meriadoc den store – som han plockat åt sig bakom ryggen på de äldste. Med ett sådant vapen fanns det ingenting att frukta – blotta åsynen av det skulle få vilket avskum som helst att rygga tillbaka.

Hovarna klapprade mot marken. Mörkret tätnade. Skuggorna formerade sig i långa led utmed vägen. Hobbiten tyckte att han kände igen dem. Den här, var det kanske inte en reslig alvkrigare som vinkade välkomnande åt honom? Och där borta, var det inte en butter dvärg som stod stödd mot sin tunga stridsyx och sorglöst tänkte sin pipa?

Hobbiten hade för länge sedan släppt tyglarna och lät ponnyn gå i sin egen takt. Det finns ingenting underbarare än att rida ensam i sommarnatten, då gamla sagor och legender väcks till liv igen, då man i vilket ögonblick som helst väntar sig att bli överfallen och handen sträcker sig efter svärdet...

Vägen gjorde en tvär sväng där den löpte fram under almarnas täta grenverk. Här låg den kusligaste platsen. Genom de täta snårerna på vägens vänstra sida skönjde man det spöklika skenet från den djupa, mörka skogssjön, som var omsluten av lummiga pilträd. Där höll nattens fåglar hov: deras säregna, egendomliga läten framstod för ett par hobbitöron som särskilt skarpa. Men den enslige nattryttaren stelnade till i sadeln och föreställde sig att visslet och tjuten bar bud om de nios annalkande skara. Hobbiten blundade och målade upp dem för sin inre blick: svarta springare, liksom vävda av mörker, iförda breda skyggglappar – där bakom brinner en förintande eld, ögonen får inte blottas; i vilt firsprång genom natten, ryttarnas svarta mantlar smattrar i vinden och deras långa bleka svärd slår med dov klang mot deras lår; mot dessa svärd finns det inget skydd, ingen räddning; deras tomma ögonhålor brinner av ursinnigt, omänskligt raseri, och de vittrar girigt efter doften av varmt blod. Ljuden tycks dö bort för en stund, men så plötsligt i en glänta finner sig hobbiten stå ansikte mot ansikte med ledaren för de svarta ryttarna... Det var ett lika hemskt som kittlande scenario. Kittlande, eftersom hobbiten innerst inne visste att något sådant inte skulle ske, att buskagen skulle förbli stilla och att han i sakta trav skulle passera denna plats, varefter han skulle vända om för att hinna få en blund i ögonen innan nästa tunga arbetsdag, fylld av otaliga hushållsbestyr, skulle börja. Det vanliga livet skulle som vanligt ta vid – det enkla liv, där allt var känt på förhand, där ingenting förändrades och ingenting kunde förändras...

Plötsligt frustade ponnyn till och stannade. En undersätsig gestalt, minst två huvuden högre än hobbiten, dök upp mellan de månskensbelysta trädstammarna. Den okände var svept i en vid mantel, allt som syntes av honom var handen som höll i en lång stav.

Hobbiten ryste till och håret reste sig. Hjärtat fylldes av isande skräck, rösten svek, skriket dog bort på läpparna... Den okände tog ett steg framåt. Ponnyn backade genast undan, ryckte till – hobbiten tappade balansen, föll ur sadeln och rullade ned i vägrenens gräs. Strax hördes ett skyndsamt hovklapper – ponnyn skenade i väg i blindo. Hobbiten rullade kvickt över på mage, och glömsk av allt annat i världen hoppade han upp på benen och drog sitt svärd. (Hur många gånger hade han inte, ensam på sitt rum, med stolthet ryckt det ur skidan och låtsats strida mot orker och

troll!) Vapnet blänkte till med ett matt sken och göt mod i hobbitens sinne.

»Hallå där, kamrat! Vad tar det åt dig? Stick tillbaka din klinga!« manade en lugn, något guttural stämman ur mörkret.

14 »Kom inte närmare!« skrek hobbiten med gäll röst. Han höll svärdet framför sig och tog några steg bakåt.

»Lugna dig! Här, jag skall ta och lysa upp lite.« Den okände böjde sig ned och plockade upp något från väggkanten. »Bort med dolken, säger jag! Förresten, var har du fått den ifrån? Vågiga mönster... fäste med krok... Är den manne från Gondor?«

Någonting torrt knäppte till, glödde sig kraftigare och växte ut i en smal tunga av levande eld. Lågan tilltog snabbt i styrka och lyste upp den okändes ansikte, som nu hade tagit av sig sin huva. Hobbiten drog lättad efter andan. En dvärg! En livs levande dvärg, på pricken lik beskrivningarna i Röda boken! Undersätsig, bredaxlad, med ett rosenrött ansikte inramat av ett tjockt skägg, en potatisnäsa... I det rikt mönstrade breda bältet hängde en tung stridsyx, och bak ryggen satt en hacka fastsnörd.

»Så du är en dvärg?« Hobbiten lugnade sig en smula, men sänkte inte sitt svärd. »Vad gör du här? Vart är du på väg? Vad letar du efter?«

Han fortsatte att backa tills han fick en vägbuskes hårda grenar rakt i nacken.

»Jag har vandrat från Blå bergen«, sade dvärgen, samtidigt som han petade in några torra kvistar i den uppflammande brasan. »Jag letar efter nya malmådror. Nu letar jag här i ert Fylke. Jag har varit i Hobbinge och i Möcklegräva, och nu är jag på min väg in i Bockrike... Man pekade ut Brännbockarnas gård för mig från andra stranden och sade att man kunde övernatta där...«

»Hur kommer det sig då att man inte släppte in dig där borta?« frågade hobbiten förvånad och stack svärdet i skidan.

Rädslan var borta, kvar fanns bara nyfikenhet och en sorts vag besvikelse: bara en dvärg... Förresten så hade numera till och med dvärgarna så gott som upphört att besöka Fylke.

»Det är smockfullt på Gyllene abborren«, svarade dvärgen.

»Jamen varför står vi här egentligen!« slog det plötsligt hobbiten. »Följ med mig, jag råkar lämpligt nog bo där. Du är välkommen att övernatta, och i morgon står alla vägar öppna. Kom nu, det

ligger inte alls långt bort... Fast, just ja, ponnyen sprang ju sin väg. Man får väl försöka leta reda på den först...«

»Så du är en av Brännbockarna?« Dvärgen reste sig hastigt upp och stirrade fascinerad på hobbiten. »Nå, låt oss då göra varandras bekantskap. Mitt namn är Thorin, Darts son, född i sydliga Blå bergen.« 15

»Folco. Folco Brännbock, Hamfasts son – till er tjänst.« Hobbiten bugade högtidligt, vilket dvärgen besvarade med en ännu djupare bugning.

»Ett ögonblick bara«, sade dvärgen.

Han gick bort till en buske, lyfte upp en tung ränsel, slängde den över ryggen och slöt upp vid hobbitens sida på vägen som återigen vilade i mörker. Men för hobbiten framstod den inte längre som skrämmande eller farlig...

De gick ett stycke och teg, varpå Thorin var den förste att bryta tystnaden:

»Säg mig, Folco, är det sant att ni hos er på Brännstaholm förvarar en av tre avskrifter av den berömda Röda boken?«

»Nog är det sant, alltid«, svarade den unge hobbiten. »Den, och mycket...«

Just som han hade uttalat orden påminde han sig sin onkel Paladins varning: »Berätta inte för någon att vi här hos oss förvarar en mängd avskrifter och manuskript, som den store Meriadoc tog med sig från Rohan och Gondor!« Onkel förklarade aldrig närmare varför det var nödvändigt; vanligen nöjde han sig med att inskräpa allvaret i det sagda med ett myndigt slag i ens nacke.

»Och mycket – annat? Visst tänkte du säga det?« tog dvärgen vid och sneglade på hobbitens ansikte.

Folco vände sig bort.

»Jo, något i den stilen«, mumlade han.

»Säg mig, har du läst de där böckerna?« fortsatte dvärgen sin utfrågning.

Nu var det inte bara Thorins nyfikna ögon, utan även hans röst som skvallrade om det intensiva intresset för Folco.

Hobbiten tvekade. Skulle han berätta allt för den besynnerlige dvärgen? Skulle han, till exempel, berätta att han var den ende som besökt biblioteket under de senaste sju åren? Skulle han berätta, hur han tillbringat otaliga nätter i sträck över gamla luntor, i ständiga

försök att bringa reda i händelser som hade inträffat för ofattbart länge sedan? Eller skulle han kanske berätta att man på senare tid allt oftare hade sagt om honom att han inte var en hobbit »av den här världen«? Nej, det var nog knappast rätt tidpunkt, och det kändes inte heller helt bekvämt att tala om sådant med första bästa främling...

De kom fram till gårdsgrindarna. Ponnyn syntes fortfarande inte till.

Nu blir man tvungen att ge sig ut i morgon för att leta rätt på den där åsnan, tänkte hobbiten dystert. Och till råga på allt skulle man väl få ovetta också...

Han blev mer och mer bekymrad ju mer han tänkte på saken.

»Är det du, Folco?« hördes väktarens röst. »Vad har du gjort av ponnyn, din usling?! Och vem är det där som du har med dig?«

Folco knuffade till grinden och gick in, utan att bry sig det minsta om tillropen. Thorin, däremot, hejdade sig, bugade belevat i riktning mot den vaga figuren i vaktornets topp, och sade:

»Mitt namn är Thorin, Darts son, dvärg från Blå bergen – till er tjänst. Jag ber om er tillåtelse att få tillbringa natten på er gästvänliga gård, vars stors och ädla rykte når långt bortom gränserna för ert underbara land! Förbarma er över en trött vandringsman, lämna honom inte att sova under bar himmel!«

»Äh, bry dig inte om honom!« sade Folco och tog tag i dvärgens hand. »Stig bara på. Skynda, innan han väcker alla på gården!«

»Vad är det med dig, Kroll?« väste Folco upp mot vaktornet. »Allt är i sin ordning, han är med mig. Knip igen nu!«

Hobbiten drog beslutsamt med sig dvärgen över gårdsplanen.

»Jag skall nog berätta allt för onkel i morgon! Onkel skall få reda på allt, minsann!« hojtade den förolämpade Kroll. »Du skall nog få vad du förtjänar...«

Men hobbiten och hans underliga sällskap hade redan försvunnit djupt in i gårdens stora labyrint. Väktaren svor, spottade och gjorde det bekvämt för sig på sin enkla halmmadrass. En kort stund senare hördes rofyllda småsnarkningar uppifrån vaktornet.

På sin väg genom de vindlande korridorerna passerade Folco och Thorin otaliga låga dörrar som ledde in till gårdens västra del. Kullens slutningar ned mot Brännevinsfloden var bebyggda med timmerverk i tre terrasser, vilket på håll fick det att se ut som en

sorts gigantisk vaxkaka. Här brukade ungdomarna bosätta sig, innan de ännu bildat familj.

Folco knuffade till en av dörrarna och de steg in i ett litet rum med två runda fönster, som vette mot floden. Efter att ha bjudit sin gäst att slå sig ned i en djup fåtölj invid spiselns och blåst liv i glöden, började Folco livligt duka fram på bordet.

Inne i den sotiga spiselns dansade snart små ljusröda eldtungor, som lyste upp väggarna, den korta sängen, bordet och – böckerna. Böckerna ockuperade varje ledig vrå i det lilla rummet: de fyllde hörnen, de låg under sängen och de tornade upp sig i rangliga staplar på spiselhyllan. Gamla, bastanta volymer i skinnband...

Folco hämtade bröd, ost, skinka, smör, grönsaker, kokade tevattnen och ställde slutligen fram en öppnad flaska mustigt rödvin. Dvärgen började hastigt stoppa i sig av maten och Folco vände sig mot fönstret för att inte störa sin gäst.

Det spökbleka månljuset vilade över Brännevinsflodens låglänta stränder, vattnet flödade hän som en obetvinglig mörk massa och man tyckte sig där nästan se hur till och med stjärnornas matta reflektioner sögs ned i djupet. På den andra sidan höjde sig Skogsändes vassa toppar, vid bryggan flimrade en svag lykta. Folco öppnade fönstret och in i det lilla rummet flöt nattens röster: det knappt hörbara bruset från floden, strandsävens lågmälda rassel, vindens lätta, unisona sus i tusentals trädkronor, som nu förde sitt eget speciella nattliv. Och som vanligt i sådana stunder greps hobbiten av en skarp, outgrundlig längtan efter något alldeles särskilt och underbart...

Han föreställde sig hur Bilbo och efter honom Frodo hade givit sig av på sina sedermera berömda resor; kanske att de också hade stått så här framför ett fönster som öppnats mot natten och blickat ut i det omgivande mörkret, medan dvärgar eller hobbitvänner väntade ute på gårdsplanen och det endast återstod några timmar till gryningen, då det var dags att ge sig av, och ingen visste om man någonsin skulle återvända...

Bakom ryggen hörde han dvärgens taktfullt dämpade hostning. Folco ruskade på sig för att bli kvitt den opåkallade sorgsna känslan i bröstet och vände åter uppmärksamheten mot sin gäst som just hade ätit färdigt. De stoppade några vedträn i brasan och satte sig sedan att röka pipa.

»Berätta för mig, Thorin, vad är det egentligen som för dig till våra trakter? Så långt jag kan minnas har det aldrig påträffats några malmådror här hos oss. . . «, började Folco.

Det hela föreföll med ens som en underbar dröm, en saga, som kom emot honom ur det förflutnas avlägsna och förunderliga dunkel. En dvärg! En livs levande dvärg som satt framför honom och koncentrerat sög på sin pipa! Ljuset från elden lyste upp dvärgens runda, öppna ansikte, och det kändes som om en grå slöja, som hittills dolt alla tillvarons ting, vilket ögonblick som helst skulle lyftas bort. Om Folco nu sträckte fram sin hand skulle han snudda vid Den stora världens häpnadsväckande hemligheter, den värld som han fram till dess bara var bekant med genom hörsägnen. . .

I det skumma, av spiselljuset svagt upplysta rummet hängde en sötaktig dimma av tobaksrök. Utanför de vidöppna fönstren strövade natten förbi och tog då och då en titt in i upplysta vrår, men dess mystiska ljud skrämde inte längre hobbiten. Kanske var detta möte ingen tillfällighet – kanske skulle det följas av ett eller annat fantastiskt äventyr, inte olikt det som gamle Bilbo gav sig ut på – i jakt på drakens skatt. . . Även den gången hade ju allting börjat med ett oväntat dvärgbesök!

»Jag behöver Röda boken«, svarade dvärgen utan att ta blicken från hobbitens ansikte.

Folco ryckte till, som om han just blivit väckt; Thorins ord gjorde honom förbryllad.

»Vad skall du med den till?«

»Jo, ser du, jag måste få klarhet i saker och ting. Jag vill ta reda på hur vår värld har fått sin nuvarande form«, svarade Thorin. »I Midgård inträffar så sällan några förändringar att orsakerna till många nutida händelser måste sökas inte så mycket i nuet, som i det förgångna.«

»Vilka händelser är det då som du vill få klarhet i? Här i Fylke är det som om tiden hade stannat för alltid. Fast jag vet förstås inte hur det är på andra platser. . . «

»Många skulle nog inte ha något emot om tiden hejdades och livet stannade av även där. Mycket länge trodde många att guldåldern var kommen. . . «

Folco drog upp benen under sig i fåtöljen och stirrade med nyfikna, glänsande ögon på dvärgen. Denne såg i sin tur tankfullt in

i elden och kisade vant, som en smed vid ässjan; sedan fortsatte han, i det han sakta yttrade sina ord:

»Det är något underligt som försiggår i vår värld, Folco. Vi dvärgar kände det redan för länge sedan. Men få kunde föreställa sig vad det hela kunde leda till. Världen verkade vara orubblig och beständig, ondskan tycktes ha kuvats för århundraden framåt, och alla märkliga och skrämmande händelser framstod bara som led samma missförstånd. Allt tog sin början i Morias gruvor. Strax efter segern i Stora ringkriget återvände dvärgarna, som du vet, till sina anfäders boningar; från de övergivna smedjorna hördes på nytt, som förr i tiden, ljudet av tunga hammarslag; dvärgarna grävde sig girigt djupare ned i jorden i jakt efter de gäckande malmådrorna. Och allt fortgick som vanligt, då plötsligt. . . «

Ett utdraget, monotont gnyende bröt plötsligt nattens stillhet. Ett stön, fyllt av omänsklig förtvivlan, rullade fram längs Brännevins mörka stränder och dog bort i fjärran. Hobbiten och dvärgen skälvde till och såg på varandra.

Utanför fönstren prasslade det av en framilande vindstöt; fönsterluckorna knirkade till, någonstans hördes en dörr slå igen; nedanför, vid flodbanken, rasslade vassruggarna, torrt och läspande som en gammal gubbe. Hobbiten kröp ihop i fåtöljen; med ens hade all hans rädsla väckts till liv, och han erinrade sig åter hur han stått och darrat på den mörka vägen i väntan på de nio. . . Dvärgen flög upp från sin plats och rusade fram till fönstret, han lutade sig ut och försökte förgäves urskilja något i mörkret. Men strax rädde åter stillhet, vinden lade sig och en blek måne kikade fram mellan skingrade, tunna moln. Dvärgen såg sig vaksamt omkring och intog sedan på nytt sin plats vid spisen, samtidigt som han funderat samt puffade fram glöd i den slocknade pipan.

»Vad var det där?« sade Thorin och mötte Folcos blick.

»Hur skall jag veta det?« svarade hobbiten. »I Röda boken står det att. . . Men nej, nej, det är nu helt och hållet omöjligt! Det var nog bara någon egendomlig fågel. . . «

»Fågel, säger du. . .«, muttrade dvärgen. »Aldrig har jag hört talas om sådana fåglar. . . Jag hörde ett likadant ylande på tredje dagen av min vandring, när jag passerade Möcklegräva. . . Det var också på natten!« Hobbiten teg, och Thorin fortsatte: »Var var jag nu någonstans. . . Jo, dvärgarna hade alltså återigen börjat arbeta

i de gamla gruvorna. De kom allt djupare och djupare, och när de nått ett av de djupaste skikten hörde de konstiga ljud från ådrorna. Underifrån hördes ett slags gnissel, som om någon höll på att skära i sten. Plötsligt började bergens själva rötter att skälva. Dvärgarna släppte sina hackor och flydde hals över huvud uppåt – men de bärande valven började falla sönder och begravde under sina rasmassor dem som dristat sig att störa friden i stendjupen. Det var inte många som lyckades ta sig oskadda upp till ytan. Självt har jag aldrig varit i Moria, och jag berättar detta för dig med ledning av det jag fått höra från vänner, som lyckades fly därifrån. Dvärgarna som bodde där hotades emellertid inte bara av ras – en underlig, isande fasa grep alla som bodde där. En fasa som inte kunde betvingas, det underjordiska gnisslet från något slags gigantiska tänder förmörkade medvetandet och det återstod bara en sak att göra – att springa. »Dvärgarna flyr från Moria«, fick jag höra från mina vänner. De flyr åt alla möjliga håll, men de flesta mot Ensliga berget och Järnbergen. Så ligger det till, min bästa hobbit«, rundade Thorin av med en suck. »Och du talar om fåglar...«

De satt en stund och teg, och det enda som hördes var vedens knitter i spiseln.

Folco stirrade in i elden. Dvärgen tog åter till orda, dämpat och med undertryckt bävan i rösten:

»Ingen vet eller kan förklara vad det är som står på. Våra äldste skakade bara föraktfullt på huvudet åt de flyendes röriga redogörelser, medan de i lönn gladdes över deras olycka. Många av mina släktingar som bor i Blå bergen avundades Moriadvärgarnas deras rikedomar och konst. De som sökt sin tillflykt hos oss förmådde i längden inte uthärda det ständiga hånet och sökte sig snart till andra områden. En del drog i väg till Erebor, andra kom under beskydd av drotsen i Annúminas, och någon enstaka togs emot vid Círdan skeppsbyggares hov...«

Jag försökte få klarhet i det inträffade, talade med många, lyssnade till klipporna – och till sist förstod jag att det verkligen inte stod rätt till i ådrorna. Jag föreslog mina landsmän att vi skulle ge oss av till Moria, för att äntligen få reda på vad som försiggick där. Men man svarade mig bara att det inte angick oss om Moriadvärgarnas ögon plötsligt mattats av rädsla och det ringde i deras öron. Och förresten så borde de tänka på att bygga mer solida valv och

hållfasta tunnlar i stället för att ränna runt med en massa löst prat, menade man...« Thorin skakade dystert på huvudet. »Från far och farfar fick jag höra att det var just här, i Fylke, som Röda boken förvarades, den bok som berättade om det sistlidna kriget. Förra gången som Moria skakades var just under de åren – kanske, tänker jag mig, står även detta omnämnt i den där boken...? Det var så jag hamnade här. På vägen hörde jag mig för hos flera hobbitar om saken, och alla sade de att gamla manuskript, såvitt de visste, förvarades på Brännbockarnas gård. Och en av dem antydde att det även var en bra plats att leta på om man var ute efter den berömda Röda boken, som nog alla har hört talas om, men ingen någonsin hållit i sina händer.«

Thorin höjde blicken och tittade rakt på hobbiten.

»Så nu vet du allt, Folco, Hamfasts son! Var god och hjälp mig. Kan det vara så att den bok som jag behöver mer än något annat i världen råkar finnas i ditt bibliotek? Hjälp mig, så skall du få se att jag inte är den som knusslar med guld mot någon som gör mig en sådan tjänst!«

»Aldrig att jag skulle sälja Röda boken till dig – inte ens för allt guld i Midgård!« utbrast Folco och spände sig, liksom inför ett språng.

»Det är heller inget jag ber om«, replikerade Thorin snabbt. »Låt mig åtminstone få läsa den!«

»Den riktiga Röda boken finns inte här«, erkände hobbiten generat efter viss tvekan. »Jag har bara en kopia, men den är helt och hållet korrekt!«

»En kopia duger gott för mig«, sade Thorin otåligt. »Och om läsningen skulle dra ut på tiden, så är jag beredd att betala för min vistelse här.« Dvärgen stack handen innanför sin dräkt.

Folco hejdade honom.

»Nej, nej!« utropade han och grep skyndsamt tag i dvärgens hand. »Det är inte alls nödvändigt! Låt oss läsa igenom hela Boken igen och tillsammans försöka hitta svar på dina frågor. Dessutom har jag ju många andra uråldriga manuskript. Även de kanske kan komma till nytta.«

»Gärna«, sade dvärgen märkbart lättad. »Vet du, Folco, jag var rätt orolig på min väg hit till Fylke, för tänk om jag skulle råka på en riktig snåljap... Jag inser att jag har haft en väldig tur!«

»Jag skulle inte vara så säker på det«, invände Folco osäkert när han kom att tänka på sin onkel Paladin.

»Jaja, vi kommer väl ha gott om tid att gräva runt bland dina pergamentrullar«, sade Thorin. »Berätta nu lite om ditt land i stället! Jag har genomvandrat det, och kan ärligt säga att jag aldrig någonsin sett vackrare nejder! Sådana bördiga betesmarker, sådana välskötta trädgårdar, sådana rosiga äpplen och ett sådant utsökt pipgräs!«

»Så du har verkligen rest länge och långt?« förhörde sig Folco, inte utan viss avund i rösten. »Lyckost! Jag däremot har i hela mitt liv aldrig satt min fot utanför Fylke...«

»Inte heller jag har väl egentligen varit på så värst många platser«, svarade dvärgen. »Jag har mött många, och frågat mycket. Om Fylke har alla hört, men inte många har skådat det med egna ögon – kung Elessars lag efterföljs till punkt och pricka...«

»Och den har gjort oss, hobbitar, en stor otjänst«, sade Folco. »Om mina landsmän sedan tidigare inte intresserade sig särskilt mycket för yttervärldens förhåanden, så har hobbitarna efter segern i Stora kriget, då kung Elessar förlänade våra anfäder nya landområden, helt enkelt förträngt allt vad yttervärld heter. Precis som dina egna stamfränder har de blivit alltför bekymmerslösa... Förresten så är nog >blivit< fel ord – ty sådana har de alltid varit.«

»Hur kommer det sig då att du är annorlunda?« frågade Thorin.

»Svårt att säga. Kanske beror det på att man lärde mig att läsa när jag ännu var mycket liten, och det föll så ut att jag sög mig fast i vårt bibliotek och inte lämnade hyllorna förrän jag hade läst igenom samtliga böcker minst en gång...« Folco brast plötsligt ut i skratt. »Jag förde ofta på tal sådant som alla andra för länge sedan glömt bort: hobbitarnas folkhär, fylkehopen, slaget vid Grönslätt... Först lyssnade man, sedan såg man snett på mig, och till slut började man ogilla det hela. Att jag vågade ha en egen åsikt! I tid och otid drog jag fram historiska exempel, vilket inte i så ringa grad gjorde våra äldste konfunderade. Det förflutna lärde mig att förstå nuet, jag började fundera kring orsaker och följder, samla in uppgifter, ställa frågor till alla jag mötte – precis som du. Och de nyheter som nådde mig från världens mest avlägsna hörn framstod som alltmer oroväckande och svårbegripliga.«

»Som till exempel?« frågade dvärgen ivrigt.

»På Västra landsvägen hade det en dag dykt upp stråtrövare, som man inte hört talas om här på flera århundraden. Människorna började angripa varandra – en by kunde med ens överfalla en annan. En gång fick jag rentav höra att en by inte långt från Dimmiga bergen blivit överfallen av en grupp dvärgar! Kan du föreställa dig något liknande?«

Thorin skakade förbluffad på huvudet.

»Ofattbart«, sade han hest. »Att dvärgar självmant skulle ge sig på människor, som ena ondskefulla orker... Jag svär vid Durins skägg att något sådant inte hänt sedan första åldern! Är du säker på att det är sant?!«

»Hur kan man alls veta vad som är sant när det gäller sådant?« sade Folco med en axelryckning. »Långväga tidender är sällan sanna, som kung Théoden lär ha sagt på sin tid... För övrigt kan man bara uttröna sanningen genom riktiga vittnen...«

Bägge teg. Thorin tycktes fundera intensivt på något, men viftade till slut bort det.

»Äsch, det där får redas ut en annan gång!« sade han irriterat. »Berätta mer, Folco!«

»Tja, vad finns det mer att säga...«, sade hobbiten och ryckte återigen på axlarna. »Inte vill du väl ha reda på hur många betor som skördas varje år? Du har ju vandrat genom Fylke och sett allt med egna ögon... Om man frågar mig så är det viktigaste för de flesta hobbitar numera att man inte har det sämre ställt än sin granne. Och därför tävlar man i att bygga det högsta staketet, något som hela grannskapet följer med stort intresse och rentav slår vad om.« Han undslapp sig ett litet skratt. »Du kan bilda dig en uppfattning om allt på egen hand! Vad har dina stamfränder att skaffa med oron och bekymren bland Dimmiga bergen? Och mina landsmän verkar i sin tur inte ha mycket till övers för något annat än gott krubb och varma sängar! Att själv vara mätt, att kunna mätta sin familj och sina gäster – det är allt en hobbit strävar efter. Men bakom den inställningen ser jag bara lättja och likgiltighet. De flesta anser att det måste fortgå på exakt samma sätt. Men jag kan bara inte godta det! Du skall nu inte tro att jag gör mig till... Jag är bara så innerligt trött på dessa betor att jag inte ens kan se dem utan att må illa!«

Dvärgen lyssnade uppmärksamt på Folcos upprörda tal, utan att

ta den sedan länge slocknade pipan ur munnen. Elden i spiseln började falna. Med en ny, okänd tomhetskänsla bultande inom sig efter den uppriktiga bekännelsen reste sig Folco ur fåtöljen för att hämta mer ved. Men känslan dröjde kvar.

»Vad tänker du göra då, Folco?« frågade dvärgen försiktigt.

»Om jag visste det!« suckade hobbiten. »Hur som helst kommer jag att få min släng av sleven i morgon, det är ett som är säkert! Oavsett om ponnyen kommer till rätta eller inte, så kommer Kroll knappast att försumma chansen att få vädra sin kliande tunga inför onkel Paladin...«

»Vem är denne onkel Paladin egentligen?«

»Åh, det är den främste bevararen av Brännbockarnas fornstora minne! Han sysslar i stort bara med det – att kontrollera att ingen råkar dra släktens ärofyllda namn i dyn...«

»Och vad är det för fel på det? Enligt min uppfattning är släktens ära någonting underbart!«

»Det beror på vad man menar med ära! ›Brännbockar bör icke ränna runt om nätterna! Låt Hobbings trashankar sköta om den saken, de vars släktled inte ens kan räknas i fem generationer! Brännbockar bör icke tappa bort sina ponnyer, låt redan nämnda trashankar även sköta om försakingringen av släktens ägodelar. Varje Brännbock bör arbeta, på det att hans börd må bli rikare än alla andras och intaga en anständig plats – den främsta jämte Tookarnas ätt!‹ Inte sällan går det till ytterligheter: ›En Brännbock bör icke springa eller gå snabbt, han måste ›föra sig‹ på ett sådant sätt att alla inser hans värdighet!‹ Om han sätter i gång i morgon igen, då vet jag inte vad jag gör!«

»Äh, släpp det där, Folco.« Dvärgen försökte lugna honom och lade sin hand på hans axel. »Varför bryr du dig? Det är ju inte hans fel att han inte känner till det som du har läst dig till i skrifterna... Emellertid har du sagt mig mycket, och jag har i min tur låtit munlädret gå. Vi har hur som helst förstått varandra, och kommer väl nu knappast kunna somna. Kanske skulle vi ta oss an Röda boken med detsamma? Varför skjuta upp det? Låt oss öppna fönstren på vid gavel, tända fler ljus och på nytt stoppa våra pipor. Sedan – till saken!«

Folco teg men nickade till bifall och kröp ned under sängen. Det prasslade och frasade, hobbiten lät höra en kraftig nysning och

kröp inom kort ut igen släpande på en liten kista med beslag. Dess lock pryddes av en oval järnring, medan sidorna var dekorerade med sirliga sniderier.

»Förresten, Thorin«, sade Folco medan han mixtrade med det knepiga låset, »vilka platser var det nu som du hade besökt? Du började berätta, men kom aldrig till punkt.« 25

»Jag har varit i Arnor, i Annúminas, där ett av konungens slott är beläget, därtill har jag vistats i Grå hamnarna, varpå jag följde kusten söderut, och en gång bar det rentav förbi Dimmiga bergen... Och så har jag förstås varit på marknaden i Bri – fyra eller fem gånger, närmare bestämt. Men Fylke genomvandrar jag faktiskt för första gången.«

»Vad gjorde du hos alverna?« Hobbiten slog sig ned på golvet intill kistan och tycktes för ett ögonblick glömsk av det trilskande låset.

»Vi var tre stycken i sällskap: jag, Fhar och Thror. Fhar och Thror är de vänner som jag tidigare nämnde och som alltså flydde från Moria. I mitt hemland ville man inte ta emot dem, så de gav sig av mot Grå hamnarna när de fick höra att Círdan skeppsbyggaren sökte byggmästare till en ny borgmur...«

»Till vad, sade du? En borgmur? Círdan?! Det var som tusan!« utropade Folco, mäkta förvånad.

»Och vad är det med det?« undrade dvärgen. »Låt honom bygga, staden blir bara vackrare av det... Förresten, vad angår det oss?«

»Jamen tänk efter, vad skall väl Círdan med nya murar till? Grå hamnarna har varit oåtkomliga i jag vet inte hur många århundraden! Ingen har någonsin ens tänkt den idiotiska tanken att invadera staden! Så vad har han då för anledning att helt plötsligt uppföra nya skyddsvärn? Det står bortom allt tvivel att även Círdan oroar sig över något, om han nu åtar sig en sådan uppgift i sin stad!«

»Ja, tänka sig!« utbrast Thorin och daskade sig själv lätt på knäna. »Att jag inte begrep det med en gång! Jag svär vid Durins skägg att världen ej skådat en dummare dvärg!«

De blev sittande tysta en stund och bara såg på varandra. Círdan skeppsbyggaren! Den siste alvhärskaren i Midgård. Den siste av de kvarvarande medlemmarna i De vises råd. Den förre ägaren till Eldens ring, som han sedermera hade skänkt till Gandalf. Den

obetvinglige Círdan är . . . rädd! Kan hotet på allvar vara så stort? Och om det nu är det – kan några extra murar verkligen göra någon skillnad?

26 Hobbiten och dvärgen stod intill den slocknande spiseln. Utanför fönstren fortfor den breda och lugna Brännevin att föra vattenmassorna vidare ut mot Stora havet. Fylke låg sänkt i fridsäll slummer . . .

Plötsligt kände Folco det som om väggarna i hans trånga lilla rum gled isär, att hans medvetande höjde sig högt i skyn och blickade ned på de tomma landens gränslösa vidder med deras sällsynta, knappt skönjbara ljuspunkter av spridda små boningar. Vad försiggick där, i dessa vidsträckta trakter? Långt där nere skymtade hobbiten okända floder som slingrade sig genom de ödsliga landskapen, han såg ändlösa skogar som stora mörkgröna fläckar, och han skådade bergsryggarnas toppar, blåsvarta mot den stjärnbeströdda himlen . . . Någonstans ur denna nattliga värld kröp någonting okänt och hotfullt emot dem. Nu hade också Círdan märkt av det, och det betydde att deras egna föraningar och rädslor inte var utan grund . . .

Folco såg sig omkring. Idel bekanta ting, i ett bekant rum . . . Outhärdligt! Vad göra? Han fick lust att gripa ett svärd och störta fram mot den annalkande faran utan ansikte och namn . . . Men när, var, mot vem?! Hobbiten lutade sig ut genom fönstret och andades girigt in den kyliga nattluften. Dvärgen stod vid hans sida.

Någonstans bortom floden hördes en tupps galande. Folco gned sina sömniga ögon. Hänryckningen försvann och hans blick föll på den lilla kistan som stod kvar mitt i rummet. Hobbiten gick fram till den och satte sig på knä. Låset skramlade till och Folco lyfte det tunga kistlocket. Bakom sig hörde han hur dvärgen drog efter andan av upphetsning.

Från kistans botten drog Folco upp ett omsorgsfullt vecklat knyte. Han lindade varsamt av tyget, och inför dvärgens blick uppenbarade sig den uråldriga Boken, för beständighetens skull präntad på pergament och inbunden i purpurfärgat skinn. Hobbiten räckte fram den mot Thorin.

»Slå dig ned.« Han satte fram några extra ljusstakar på bordet och drog fram en stol. »Detta är en av de allra första kopiorna av Röda boken. Jag vet inte vem som faktiskt skrivit av den, men här

ser du hur som helst Meriadoc den stores egen försäkran om att kopian till fullo överensstämmer med originalet.«

Med sina båda händer tog dvärgen varsamt emot den värdefulla volymen och satte sig vid bordet; Folco rörde om med eldgaffeln i glöden och gick sedan bort mot ett av rummets hörn där han plockade fram en ölkanna och två sejdlar.

»Men säg mig, Thorin, vad kan vi göra om det verkligen är någon som . . . tja . . . tuggar sig genom jorden?!«

»Jag tror nog att man skulle kunna göra en hel del«, svarade dvärgen utan att ta blicken från boken. »Först och främst måste man få alla dvärgar i Midgård att tro på det. Sedan kan man be om handräckning även från konungen. Han är mäktig och orädd och skulle säkert bistå oss med den hjälpen . . . om vi nu bara lyckas förklara allt för honom på ett redigt sätt. Ja, och så Círdan . . . även till honom skulle man kunna sända budbärare . . . Men först måste vi själva till fullo komma underfund med allting.«

»Men om nu de där, underjordiska, inte vill ha något med oss att göra? De lever sitt liv, gräver en tunnel någonvar . . .«

»Hur skall jag veta det? Måhända är det på det viset . . . Men jag ämnar ändå bege mig dit och se med mina egna ögon.«

Folco nickade sorgset. Dvärgen skulle ge sig av . . . Han skulle läsa klart Boken och ge sig av på en mödofylld färd som saknade motstycke . . . Han skulle ta sig fram på mörka vägar, stanna till på värdshus, sova där han blev tvungen . . . Han skulle få se främmande länder, vandra längs okända floder . . . Folco kände plötsligt en okuvlig lust att följa med, överge detta förhatliga, välnärda liv fyllt av stiltje, och ge sig själv en möjlighet att uppleva samma saker som de fyra odödliggjorda hobbitarna, som for i väg på sin stora mission runt Midgård . . . Folco satte sig på sängen och såg på dvärgen från sidan. Med rynkad panna satt Thorin och läste de första sidorna i Boken, där det redogjordes för den minnesvärda konversationen mellan en respektabel hobbit vid namn Bilbo Secker och trollkarlen Gandalf en soldränkt morgon utanför hobbittens dörr . . . Hobbiten betraktade de välbekanta arken och innan han visste ordet av slumrade han in.

Dvärgen såg leende upp på den sovande hobbitten, putsade vecken, tog en klunk öl och försjönk ånyo i boken, som han då och då antecknade något ur i en liten notisbok som hängde i hans bälte.

Timmarna gick och sidorna frasade till allteftersom de blev lästa. Himlen i öster började sakta ljusna. Tuppar gol, grindar gnisslade – makligt vaknade brännbocksgården till en ny, arbetsfylld dag...

28 Det gick ytterligare en timme, och när den purpuröda solskivan visade sig ovan Gamla skogen, hörde dvärgen steg nere på gårdsplanen. Någonstans slog en dörr igen, det hördes vattenplask och in i rummet trängde aromatiska dofter...

Thorin gjorde ett uppehåll i läsningen och funderade på hur han bäst skulle presentera sig för gårdens ägare; med knappt märkbar nervositet kastade han en blick på den sovande Folco och gick fram till fönstret.

Gryningens första strålar lyste upp den breda Brännevinsflodens gröna stränder. Ljuslansarna drev ut nattens skuggor även ur de mest avskilda prång, mörkrets spillror flydde hastigt och jorden återfick sina konturer och färger. Här och var låg strandängarna skylda i silverdimma. Fåglarna vaknade och började drilla fram sina melodier, ackompanjerade av tupparnas grundton. Dvärgen skulle just gå och tvätta sig i en tunna med vatten som stod i ena hörnet, när han fick höra tunga, lite hasande steg. Någon ryckte i dörren, som Folco förutseende nog hade reglat.

Andra kapitlet.

Sökandet efter ponnyn

DÖRREN gav inte efter. Ute i korridoren hördes en djup 29
basröst:
»Folco, din usling! Varför har du låst dörren? En äkta
Brännbock döljer aldrig något för de äldre! Hör du det,
din slöflock? Öppna nu genast!«

Folco flög upp ur sängen och såg sig förvirrad omkring. Hans yrvakna blick stannade vid den stängda dörren, som riste av kraftiga bultningar. Hobbiten hukade sig instinktivt och gick med dröjande, motvilliga steg för att öppna.

Dörren slogs upp på vid gavel. På tröskeln stod en äldre, fetlagd hobbit med ett runt ansikte fårat av tusentals rynkor. Under de buskiga ögonbrynen gömde sig ett par små, plirande ögon av obestämd färg.

»Jaha ja!« sade han bryskt, stoppade händerna innanför det hårt spända bältet och förde de knubbiga armbågarna åt sidorna. »Det är här du gömmer dig, din bråkstake! Vem var det som tog ponnyn från stallet i natt utan att lämna tillbaka den, va? Det är dig jag pratar med, din usling!«

Tjocka, rödaktiga fingrar grep tag i Folcos ena öra och vred skningslöst om det. Folco bleknade och kröp ihop av den plötsliga smärtan, men inte ett pip kom över hans läppar.

Inkräftaren ägnade inte den minsta uppmärksamhet åt Thorin, som stigit fram och redan öppnat munnen för att presentera sig. Paladin fortsatte att metodiskt vrida om Folcos öra.

»Var är ponnyn någonstans, din lösdrivare? Var är ponnyn säger jag, din parasit? Va? Det är dig jag pratar med! Äkta Brännbockar måste idogt förkovra sig de tillhörigheter som de fått i arv från sina förfäder, och inte förslösa allt som det övriga hobbitbyket! När jag var i din ålder så vallade jag får från morgon till kväll, dag ut och dag in, och inte en enda gång tappade jag bort något får! Men vad sysslar du med, va? Går och tappar bort en ponny! En underbar ponny dessutom, av ett slag som inte går att uppbringa hur mycket man än är villig att punga ut med! Ja, självaste Tookarna har aldrig haft ett sådant präktigt riddjur! Och i stället